

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **P. G.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 3792, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 30.4.2014, č. j. KUZL-2022/2014

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 18.6.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.4.2014, č. j. KUZL-2022/2014, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný namítal, že v průběhu řízení k podání odporu a zastupování ve správním řízení zmocnil svého zástupce. V odporu proti příkazu uvedl elektronickou adresu k doručování. Jeho zástupci však žádná písemnost nebyla doručena. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí doručil toliko žalobci poštou. Jeho zástupce podal odvolání proti neoznámenému rozhodnutí a zároveň správní orgán informoval o vzniklé situaci. Zástupce žalobce očekával, že mu rozhodnutí bude doručeno správním orgánem. Následně bylo zástupci žalobce doručeno rozhodnutí žalovaného. Žalobce uvedl, že mu bylo upřeno právo účasti na ústním jednání, neboť jeho zástupce nebyl k ústnímu jednání předvolán a věc tak byla projednána nezákonně v rozporu s ust. § 74 zákona o přestupcích. Dále bylo žalobci upřeno právo na dvojinstančnost řízení, když jeho zástupci nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále namítal, že

žalobce nebyl vyzván k doplnění odvolání (odstranění vady podání banketního odvolání spočívající v absenci argumentace rozporu rozhodnutí správními předpisy), což samo o sobě postačuje ke zrušení rozhodnutí soudem. V závěru žalobce uvedl, že rozhodně popírá, že by nebyl připoután bezpečnostním pásem za jízdy. S policisty však zažil konfliktní situaci, která vyústila v oznámení. Uvedl, že je připraven svou nevinu dokázat kladením otázek zasahujícím policistům.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Není pravdivá námitka žalobce, že mu bylo upřeno právo účastnit se ústního jednání dne 19.2.2014 s argumentací, že jeho zmocněnec (P. K.) nebyl k ústnímu jednání předvolán a věc tak byla projednána nezákonně. Uvedl, že správní orgán přesně dle požadavků žalobce zaslal jeho zmocněnci předvolání k ústnímu jednání na e-mailovou adresu X (31.1.2014 v 9.09 hod), které se nepodařilo doručit. Téhož dne, tj. 31.1.2014 v 10.25 hod zaslal správní orgán předvolání k jednání na e-mailovou adresu X, jejíž převzetí zmocněnec žalobce nejpozději následujícího dne nepotvrdil a zároveň správní orgán zaslal předvolání k ústnímu jednání zmocněnci žalobce poštou na adresu P. 6 – B., Čs. A. 601/23, které bylo doručeno fikcí dne 13.2.2014. Správní orgán nepochybil, když předvolání doručoval na adresu trvalého pobytu na území ČR a evidentně udělal všechny nezbytné kroky, aby dostál požadavkům správního řádu na předvolání účastníka správního řízení k ústnímu jednání řádným doručením ve smyslu ust. § 19 odst. 3, 8 a 9 správního řádu. Nepochybil ani tím, že projednal přestupek žalobce v jeho nepřítomnosti. Krácen na právu účastnit se ústního jednání před správním orgánem byl žalobce svým zmocněncem P. K.

Rozhodnutí o přestupku zaslal správní orgán I. stupně zmocněnci žalobce P. K. na adresu trvalého bydliště. Na e-mail X (X) správní orgán I. stupně rozhodnutí neoznamoval. Žalovaný odkázal na ust. § 19 odst. 3 správního řádu, z něhož vyplývá, že na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu. Pro řádné doručení písemnosti na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou uznávaným elektronickým podpisem, přičemž nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Zákonodárce zavedl doručování písemností účastníku řízení na elektronickou adresu ze zcela jiného důvodu, než jak si je vykládá sugestivně zmocněnec žalobce, a to pro urychlení a zjednodušení správního řízení.

Sám žalovaný několikrát zaslal rozhodnutí o odvolání na elektronickou adresu zmocněnce žalobce, která byla sice doručena na jeden z několika e-mailů P. K. (X), ale potvrzení o doručení písemnosti s platným elektronickým podpisem nejpozději následující den zmocněnec nikdy nezaslal a žalovaný vědom si této praktiky zmocněnce vždy zaslal rozhodnutí i na adresu doručovací či trvalého pobytu. Jinak se nezachoval zmocněnec žalobce ani v tomto řízení při předvolání žalobce k ústnímu

jednání, které ač mu bylo zasláno na elektronickou adresu, nepotvrdil zaručeným elektronickým podpisem.

Neoznámení rozhodnutí správního orgánu I. stupně na e-mail není v případě zmocněnce P. K. vadou směřující až do sféry neoznámeného rozhodnutí, neboť ten má zřízenou e-mailovou adresu pro doručování pouze proto, aby se seznámil s obsahem písemnosti, ale potvrzení s platným elektronickým podpisem, kterým adresát osvědčí doručení písemnosti nejpozději následující pracovní den, nikdy neprovede. P. K. nemá evidentně zřízeny elektronické adresy pro doručování toliko proto, aby se usnadnila komunikace s ním jako zmocněncem či substitučním zástupcem, ale naopak proto, aby mařil výkon projednávané věci. Žalovaný zdůraznil, že jestliže je právo na zastoupení především projevem práva na obhajobu a spravedlivý proces, jako procesní maximy v podmínkách materiálního právního státu, pak na druhé straně realizace tohoto práva musí vždy být kryta výlučně právě zajištěním oprávněné právem aprobované efektivní ochrany zastoupeného tím, že zmocněnec dokáže kvalitně argumentovat při jednání se správním orgánem, včas a s odpovídajícím obsahem podávat opravné prostředky proti rozhodnutím orgánu veřejné moci, jakož i sledovat lhůty k uplatnění dalších práv zastoupeného. Nesmí tedy, nebo nikoli alespoň v převažující míře, sloužit jako nástroj obstrukce či průtahů, které ve svém důsledku vedou ke zmaření smyslu a účelu řízení.

Žalovaný poznamenal, že přílehavě vylíčil strategii zastupování zmocněnců kolem osoby P. K. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 162/2014.

Žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno fikcí dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu 10.3.2014. Usnesení k doplnění odvolání doručil zmocněnci žalobce žalovaný, neboť správní orgán mylně vyhodnotil odvolání žalobce jako opožděné. Žalobce však na výzvu k doplnění blanketního odvolání nereagoval. Žalovaný se nemohl dopustit namítaného porušení zásady dvojinstančnosti. Usnesení k doplnění blanketního odvolání i rozhodnutí o odvolání doručoval žalovaný zmocněnci žalobce na jeho novou doručovací adresu P. 1, M. 1482/11, kterou si zmocněnec žalobce změnil v centrálním registru obyvatel dne 26.4.2014, kdy si zároveň zrušil původní doručovací adresu v S. C. de T. Rozhodnutí o odvolání doručoval zmocněnci žalobce P. K. oprávněnou úřední osobou Mgr. M. T. osobně dne 8.5.2014, jak vyplývá též z úředního záznamu ze dne 13.5.2014. Rozhodnutí o odvolání bylo doručeno zmocněnci v Praze na adrese P. 1, M. 1482/11.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že v řízení je zcela jasné a prokázané, že ani jeden ze správních orgánů se nepokusil o doručení písemností na elektronickou adresu zmocněnce žalobce. Rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť zmocněnci žalobce nebylo doručeno předvolání k ústnímu jednání, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani výzva k doplnění odvolacích námitek. Žalovaný vlastním postupem zpochybňuje vlastní způsob doručování, neboť pokud by si byl jist, že postupuje zákonným způsobem, zcela nepochybně by nedoručoval písemnosti přímo žalobci, ale pouze jeho zástupci. Správní orgány si zjevně nebyly jisty správností vlastního postupu, proto z opatrnosti doručovaly písemnosti taktéž zastoupenému. Žalobce zdůraznil, že požádal o doručování na elektronickou adresu X. Správní orgán namísto toho zasílal písemnosti na adresu X a na adresu X, kdy tyto adresy nejsou v užívání zmocněnce žalobce ve správním řízení. Zmocněnec naopak disponuje

důvěryhodným elektronickým podpisem na adrese X a též se správními orgány komunikuje pouze elektronicky. Spekulace žalovaného, že by zástupce žalobce u správně doručované písemnosti její přijetí nepotvrdil, je ničím nepodložená spekulace.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Účastníci s uvedeným postupem vyslovili souhlas. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 18.6.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci (k rukám jeho zmocněnce P. K.) dne 8.5.2014.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud ze správního spisu Městského úřadu Valašské Meziříčí a správního spisu žalovaného zjistil následující skutečnosti:

Z oznámení (odevzdání) přestupku (věci) vyplývá, že dne 14.10.2013 v 10.50 hod na ulici Z. ve V. M. řidič vozidla Škoda Octavia, RZ X P. G., nar. X, bytem V., K. 337/6, jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu, nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil ust. § 6 odst. 1a zákona č. 361/2000 Sb., a tím je podezřelý z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce se vyjádřil tak, že s přestupkem nesouhlasí. Oznámení přestupku odmítl podepsat. Oznámení (odevzdání přestupku) sepisoval policista nstržm. J. V. a jako svědek je uveden prap. T. N. Součástí spisu je dále výpis z evidenční karty řidiče. Městský úřad ve Valašském Meziříčí dne 25.11.2013 vydal příkaz, jímž žalobce uznal vinným spácháním přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu z důvodu porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona. V zákonné lhůtě proti příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce P. K., jehož zmocnění prokázal plnou mocí ze dne 2.12.2013, odpor. Odpor blíže neodůvodnil. V témže podání uvedl, že žádá správní orgán o doručování písemností na e-mailovou adresu X. V odporu dále uvedl, že se odvolává též proti případnému rozhodnutí ve věci, a to i v případě, že toto rozhodnutí bude teprve vydáno v budoucnu. Správní orgán poté nařídil ústní jednání na 19.2.2014. V předvolání bylo uvedeno, že ústní jednání se nařizuje v řízení o přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 14.10.2013 v době kolem 10.50 hod ve V. M. na ulici Z., N. P., ve směru jízdy od ulice Vsetínská při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia Combi, RZ X, nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Tímto jednáním měl porušit ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobci bylo současně sděleno, že v průběhu ústního jednání bude proveden výslech svědků a předvolání k jednání obsahuje poučení dle § 36 odst. 1, 2, 3 správního řádu, § 33 správního řádu, § 23 odst. 1, § 23 odst. 4, § 24 odst. 1 správního řádu a dále § 73 odst. 2, § 74 odst. 1, § 79 odst. 1 přestupkového zákona. Z obsahu spisu dále vyplývá, že předvolání k ústnímu jednání

na den 19.2.2014 bylo zmocněnci žalobce P. K. dle jeho požadavku zasláno na e-mailovou adresu X dne 31.1.2014 v 9.09 hod, které se ovšem nepodařilo doručit. Správní orgán proto přistoupil téhož dne 10.25 hod k zaslání předvolání k ústnímu jednání zmocněnci žalobce na e-mailovou adresu X. Převzetí písemnosti ovšem zmocněnec nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy nepotvrdil. Správní orgán I. stupně po zjištění údajů z registru obyvatel, že zmocněnec žalobce má v informačním systému evidence obyvatel evidovanou adresu trvalého pobytu P., B., Čs. a. 601/23 přistoupil k doručení předvolání k ústnímu jednání na adresu trvalého pobytu. V této souvislosti krajský soud poznamenává, že k datu doručování předvolání k ústnímu jednání měl pan P. K. v registru obyvatel uvedenu i adresu doručovací C. A. no. 9, P. 1, E. T.de C. 380 05 S. C. de T. K ústnímu jednání správní orgán předvolal svědky prap. T. N. a nadstržm. J. V.

V protokolu o ústním jednání ze dne 19.2.2014 je zaznamenáno, že se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili. Správní orgán věc projednal v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Provedl výslech svědků nstržm. J. V. a prap. T. N. V souladu s § 51 správního řádu a § 53 téhož zákona provedl důkaz listinami, z nichž vycházel, oznámením přestupku, úředním záznamem sepsaným zasahujícím policistou, výpisem z registru obyvatel, evidenční kartou řidiče. Co se týče výpovědi svědků T. N. a J. V. pak ti uvedli, že předmětného dne vykonávali denní hlídkovou službu ve služebním motorovém vozidle. Když stáli ve V. M. na ulici H. u ulice Z., spatřili, jak k nim po ulici Z. ze směru V. přijíždí vozidlo, jehož řidič není za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Toto vozidlo odbočilo na ulici Na Potůčkách. Policisté ihned za tímto vozidlem vyjeli. Jeli za ním po ulici Na Potůčkách a znovu spatřili, že řidič není připoután bezpečnostním pásem. Přes otevřené zadní dveře bylo zřejmé, že bezpečnostní pás visí u levého středového sloupku. Vozidlo pak zastavilo na parkovišti u bývalé restaurace Magnolie. Tam policista nstržm. J. V. vyzval řidiče k předložení dokladů potřebných k provozu motorového vozidla a oznámil mu, že se dopustil přestupku tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nstržm. J. V. řidič vozidla – žalobce sdělil, že s přestupkem nesouhlasí. Na místě pak bylo sepsáno oznámení přestupku. Řidič jel ve vozidle sám. Skla automobilu nebyla tónovaná. Po celou dobu policisté měli vozidlo na dohled, mezi jejich vozidlem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka. K záměně vozidla ani řidiče dojít nemohlo. Městský úřad ve Valašském Meziříčí následně 25.2.2014 vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným, že dne 14.10.2013 v době kolem 10.50 hod v obci Valašské Meziříčí na ulici Zašovská, Na Potůčkách, ve směru jízdy od ulice Vsetínská, při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia Combi, RZ X, nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Tímto jednáním porušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), porušil povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona. Žalobci byla uložena pokuta 1.800,- Kč a dále povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Správní orgán doručoval rozhodnutí zmocněnci žalobce P. K. na adresu jeho trvalého pobytu evidovanou v registru obyvatel, tj. na adresu P. 6-B., Čs. a. 601/23, současně doručoval rozhodnutí žalobci, jemuž bylo doručeno do vlastních rukou 19.3.2014. Zmocněnec žalobce si zásilku obsahující rozhodnutí v úložní lhůtě nevyzvedl. Při doručování 26.2.2014 zmocněnec žalobce v místě bydliště nebyl zastížen. Zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 26.2.2014, o čemž byl adresát vyrozuměn s poučením o důsledcích nevyzvednutí si zásilky. Protože si adresát v úložní lhůtě zásilku nevyzvedl, na uvedené adrese domovní schránku neměl, byla zásilka vrácena správnímu orgánu 11.3.2014.

Usnesením ze dne 8.4.2014 č. j. KUZL-21132/2014 žalovaný vyzval žalobce, aby ve lhůtě 3 dnů od doručení usnesení doplnil odvolání o náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 ve spojení s § 82 odst. 2 správního řádu, poučil žalobce, jak má odvolání doplnit. Uvedené usnesení žalovaný zaslal zmocněnci žalobce P. K. na elektronickou adresu X dne 8.4.2014. Téhož dne byla zásilka doručena, ovšem zmocněnec žalobce převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy nepotvrdil. Žalovaný doručoval zmocněnci žalobce uvedené usnesení následně poštou na adresu trvalého pobytu, kterou měl zmocněnec žalobce k datu doručování evidováno v registru obyvatel fyzických osob. Při doručování zásilky zmocněnci žalobce na adresu P. – B., Čs. a. 601/23 dne 9.4.2014 adresát nebyl zastížen, zásilka téhož dne byla uložena na poště a shodného dne byla připravena k vyzvednutí. Adresátu byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky s poučením o důsledcích jejího nevyzvednutí. Adresát si v úložní lhůtě zásilku nevyzvedl a protože nebylo možno ji vhodit do domovní schránky byla 23.4.2014 vrácena žalovanému zpět. Žalovaný doručoval uvedené usnesení rovněž žalobci, jemu bylo doručeno do vlastních rukou 13.4.2014. Blanketní odvolání doplněno nebylo. Žalovaný o odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30.4.2014, č. j. KUZL 2022/2014. Odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný v rozhodnutí podrobně rozvedl úvahy o tom, že ve smyslu ust. § 3 správního řádu byl správním orgánem zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že si za tímto účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalovaný měl za to, že správní orgán prvního stupně v souladu s ust. § 52 provedl důkazy, které byly potřebné ke stavu věci, zejména důkazy přestupkovým spisem, který obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, z nichž je zřejmý průběh dané události a výslechem svědků. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné rozpory, takže z nich mohl správní orgán vycházet. Konstatoval, že v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu správní orgán I. stupně hodnotil podklady a důkazy podle své úvahy, a že přitom přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo včetně toho, co uvedl žalobce jakožto obviněný a že se s veškerými okolnostmi a podstatnými skutečnostmi ohledně jeho přestupku ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně také v otázce určení viny za daný přestupek. Podrobně se zabýval také odůvodněním sankce. Žalovaný zdůraznil, že zasahující policisté měli v inkriminovanou dobu do vozidla žalobce dobrý výhled, vozidlo žalobce k hlídce policie přijíždělo z její levé strany, tedy v jízdním pruhu přivráceném k hlídce Policie ČR a odbočovalo vlevo a mezi oběma vozidly vzhledem k pozici zaparkovaného policejního vozidla byla pouze malá vzdálenost, s tím, že policejní vozidlo bylo zaparkováno čelní stranou kolmo ke komunikaci v ulici Zašovské, po které jel žalobce se svým vozidlem, a měli jej tedy v přímém pohledu. Žalovaný neměl důvod pochybovat ani o technické stránce, že oba policisté při páchání daného přestupku dobře viděli žalobce i v době, kdy za ním jeli po ulici Na Potůčkách, kdy žalobce měl otevřené zadní páté dveře a oba policisté shodně vypověděli, že bezpečnostní pás visel podél levého středového sloupku. Žalovaný uvedl, že skutečnost, že řidič motorového vozidla není na sedadle připoután bezpečnostním pásem, je objektivně vnímatelná lidským zrakem, proto shodná tvrzení svědků, že obviněného – žalobce viděli při páchání uvedeného přestupku, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní technické vybavení. Žalovaný také zdůraznil, že výpovědi svědků – policistů považuje shodně jako správní orgán I. stupně za věrohodné. V projednávaném případě zasahující policisté při zjišťování daného přestupku nepřekypovali žádnou přehnanou horlivostí, žalobce nebyl podroben žádné šikanózní prohlídce. Policisté pouze na základě toho, že jej viděli nepřipoutaného bezpečnostním

pásem při řízení vozidla, se za ním rozjeli a po zastavení provedli zcela běžné a standardní úkony.

Krajský soud především konstatuje, že nemá žádné pochybnosti o tom, že žalobce byl v řízení před správními orgány zastoupen zmocněncem panem P. K. Zmocnění bylo prokázáno originálem plné moci ze dne 2.12.2013. Krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku žalobce, že mu bylo upřeno právo účasti na ústním jednání s argumentací, že jeho zástupce k němu nebyl předvolán. Opak je pravdou. Předvolání k ústnímu jednání bylo v souladu s požadavkem zmocněnce žalobce doručováno nejprve elektronicky na adresu X. Zásilka byla vypravena 31.1.2014 v 9:09 hod. Protože se požadovaná operace nezdařila, doručoval správní orgán téhož dne v 10:25 hod. zásilku zmocněnci žalobce na adresu X. Zásilka byla doručena, resp. z obsahu spisu nevyplyvá, že by k jejímu doručení nedošlo, ovšem adresát doručení nepotvrdil dle § 19 odst. 8 správního řádu, podle něhož v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou, podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Žalobce proto přistoupil v souladu s citovaným zákonným ustanovením k doručení předvolání k ústnímu jednání zmocněnci žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu jeho trvalého pobytu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, a to v souladu s ust. § 20 odst. 1 věty první správního řádu. Při doručování zásilky adresát nebyl zastižen. Zásilka byla připravena k vyzvednutí 3.2.2014, adresát byl o uložení zásilky písemně vyrozuměn a bylo mu zanecháno poučení o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí. K jejímu vyzvednutí ve lhůtě 10 dnů dle § 24 odst. 1 správního řádu nedošlo, proto se písemnost považuje za doručenu posledním dnem této lhůty, tj. 13.2.2014 (čtvrtek). Dle názoru soudu lze tak dospět k závěru, že k doručení zásilky došlo již doručením na elektronickou adresu zmocněnce žalobce, byť potvrzení přijetí datové zprávy dle § 19 odst. 8 správního řádu správnímu orgánu nedošlo. I kdyby bylo možno dospět k závěru, že se správní orgán nepokusil o doručení rozhodnutí na adresu, kterou měl zmocněnec žalobce k datu doručování předmětné zásilky evidovanou v registru obyvatel jako adresu doručovací v S. C. de T., má krajský soud za to, že podstatné je, že k doručení zásilky došlo jiným nezpochybnitelným způsobem, tj. prostřednictvím držitele poštovní licence v souladu s ust. § 20 odst. 1 správního řádu na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce materiální funkce doručení tak byla naplněna. Krajský soud má za to, že pokus o doručování na doručovací adresu C. A. no.9 P. 1, E. T. de C. 380 05 S. C. de T. by bylo v rozporu s ust. § 19 odst. 3 správního řádu. Krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který v rozhodnutí č.j. 1As 83/2013-60 odkazem na judikaturu Ústavního soudu dovodil obecný zájem na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces. Uvedl, že právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolány připraven spravedlnost vykonat – např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení. Právě povaha dané věci, tj. přestupkové řízení, v němž správní orgány musí v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí a fakt, že doručování na uvedenou adresu do zahraničí by rozhodně k urychlení řízení nepřispělo, byly okolnostmi, které vedly krajský soud k závěru, že nebylo chybou správního orgánu, pokud na označenou doručovací adresu v zahraničí předvolání k ústnímu jednání zmocněnci nezasílal. Ze shodného důvodu a za situace, kdy zmocněnec žalobce při pokusu o doručení písemnosti zmocněnci žalobce na jím označenou e-mailovou adresu (viz doručování předvolání k ústnímu jednání) potvrzení o doručení písemnosti s platným elektronickým podpisem nejpozději následující den správnímu orgánu nezaslal a správní orgán I. stupně vědom si této

zjevně obstrukční strategie zmocněnce žalobce, zaslal žalobci k rukám jeho zmocněnce rozhodnutí přímo na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce evidovanou v registru obyvatel, tj. P. 6 – B., Čs. a. č.p. 601/23, kterou ostatně zmocněnec žalobce uvedl jako svou adresu v odporu proti příkazu, nelze mu nic vytknout, neboť takovýto postup byl v souladu s § 20 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 19 odst. 3 téhož zákona, neboť i v tomto případě byla materiální funkce doručení naplněna. Není proto důvodná ani žalobní námitka žalobce, že mu nebylo řádně doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Doručoval-li správní orgán I. stupně rozhodnutí též přímo žalobci, nelze tomuto doručení za situace, kdy žalobce byl zastoupen zmocněncem, přiznat zamýšlené účinky, neboť takovýto postup byl v rozporu s § 34 odst. 2 správního řádu.

Přisvědčit nelze ani námitce žalobce, že se vytýkaného přestupku nedopustil. Krajský soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály, zcela dostatečně se v odůvodnění rozhodnutí vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl ve spojitosti se záznamem o přestupku výslech svědků – policistů. Skutečnost, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem, byla objektivně vnímatelná lidským zrakem, a proto tvrzení policistů mohlo být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by bylo třeba předložit další důkazy, neboť k tomu nebyla potřebná odborná znalost ani zvláštní vybavení. V situaci, kdy nebyl zjištěn žádný jiný motiv než prostý výkon služby, proč by policisté žalobce sledovali a následně mu oznámili podezření ze spáchání přestupku, nebyla zjištěna ani nepřiměřená míra horlivosti z jejich strany. Jejich výpovědi byly bez rozporu jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání. S nimi korespondovaly listinné důkazy v podobě oznámení přestupku a zakreslení lokality, kde se v inkriminovanou dobu nacházelo policejní vozidlo do mapové dokumentace. Dle názoru krajského soudu žalobce se daného přestupku dopustil, naplnil i jeho materiální stránku, přičemž v postupu žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně krajský soud neshledal porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály, řádně se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná. Správní orgány též správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty a výši stanovené sankce.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 11.3.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně